

Tisztújítás a Szolnoki helyi csoportnál

Az OEE Szolnoki helyi csoportja 2008. március 11-én 15 órakor tartotta tisztújító közgyűlését.

A rendezvény apropójául az szolgált, hogy két meghatározó tisztségviselő nem tudta tovább vállalni tisztségét.

Egyikjük, *Bagaméri Gáspár* titkár kolégánk, tagtársunk, barátunk, akinek életében az elmúlt évben olyan változások történtek, amelyek miatt nem tudja vállalni, hogy, mind a tagság, mind a saját elvárásainak megfelelően lássa el feladatát.

Másikjük, *Horgosi Zsolt* elnök munkahelyváltás miatt nem tudja ellátni az elnöki feladatokat, mivel 2008. január 01. napjától a Magyar Nemzeti Vagyon-

kezelő Zrt. Erdőgazdasági Ügyvezető igazgatói pozícióját látja el.

A közgyűlés levezető elnökének felkért *Borzási Béla* tagtársunk vezetésével megkezdődött a közgyűlés. A jelölt-állító bizottság elnöke *Ficzere András* tagtársunk ismertette az elmúlt időszakban végzett munkájukat és jelentette, hogy mindkét posztra 1-1 jelölés érkezett. Titkárnak: Horváth Attilát, a NEFAG Zrt. Szolnoki Erdészetiének erdőművelési ágazatvezetőjét,

elnöknek: *Tóth Zsoltot*, a NEFAG Zrt. főmérnökét jelölték.

A jelenlévők mindkét jelölt személyét elfogadták, majd a szavazás során egy-

hangúlag 2 tartózkodás mellett megszavazták a jelölteket a Szolnoki Helyi Csoport titkárnak, illetve elnökének.

Tóth Zsolt, a frissen megválasztott elnök kért szót, hogy megtarthassa „szűz-beszédét”.

Megköszönte az előző elnök és titkár eddigi áldozatos munkáját, majd ígérete tett, hogy az elődök nyomdokain haladva, az ő tapasztalataikra alapozva teszi dolgát. Kérte, hogy a tagság a szervezett programokon, minél aktívabban vegyen részt, ezzel is segítse az elnökség dolgát, a közös ügy érdekében.

Tóth Zsolt
elnök

Dr. Kollwentz Ödön (1912 – 2008)

A szomorú hír futótűzként terjedt Pécssett, hogy dr. Kollwentz Ödön Bedő Albert díjas, rubindiplomás erdőmérnök, az erdészeti tudományok kandidátusa, vasdiplomás jogász áldásos életének 96. évében,

Isten akaratában megnyugodva, a betegek szentségével megerősítve 2008. január 24-én hazatért Teremtőjéhez. Életét a töretlen hit és szeretet, a példamutató jóság, az erdő szeretete és tisztelete kísérte végig. Pécssett a központi temetőben helyezték örök nyugalomra felesége hamvai mellé. A Szent Mihály kápolnában tartott engesztelő szentmisén József pálos atya vigasztaló szavaival felidézte életútját, különösen kiemelve példás családi életét. Erős hitét mindvégig megőrizte és gyermekeit is ebben a szellemben nevelte, függetlenül a különböző időszakok torz elvárásaitól. Sok beosztásban dolgozott az üzemi életben és az oktatásban is. A napi munka mellett tudományos munkára, kutatásra, cikkek, tanulmányok írására is maradt ideje. Kedvesen emlékezett meg a hű társáról, a feleségéről, aki a háttérben állt és biztosította a feltételeket férje és a család boldogulásához. A hű társ – aki erdőmérnök leánya volt – mindig tudta, hogy mikor mit kell tenni. József atya sajnálta, hogy csak az egyházi otthonban ismerhette meg Dönci bácsit, aki a huszadik századból kilenc, a huszonegyedikből pedig csaknem egy évtizednyi időt kapott a Mindenhatótól és kivételes tehetsége mellé kedves természetet, nagy teherbírást, jó egészséget dolgozó, szorgalmas életéhez.

A sírnál dr. Pethő József, az OEE elnöke búcsúztatta. Halálával szakmánk egyik nagy tudású polihisztorát – ha nem az utolsót – veszítettük el, aki a két világháború közti időket is jól ismerte, noha szolgálata nagyobbik része 1945 utánra esett. Szerény ember volt,

akiről példát vehet az utókor. Műszaki beosztásokban kezdte pályáját, üzemtervezett, földmérő és alföldfásító volt. Munka mellett beiratkozott a debreceni gróf Tisza István Tudományegyetemre, ahol jogi diplomát szerzett 1943-ban. Mint erdész-jogász a jogszabályok kiváló ismerője, magyarázója lett, aki a változásokat is naprakészen tudta. Üzemekben tevékenykedett Kárpátalján és a Mecsekben. Kiváló tanár volt, az ifjúság nevelését és oktatását lelkiismereti kérdésnek tekintette. Tanítványai hálával emlékeznek meg róla. Nem volt könnyű élete, a megpróbáltatásokat keresztényi alázattal tűrte. Nyugdíjazása után az ERTI kutatásaiba kapcsolódott be. Az erdeifenyő magvetéses felújítási kísérletek adatait feldolgozva, 1982-ben a sikeres védelem után kandidátusi fokozatot szerzett.

Nagyon örült, hogy 1995-ben egyesületi munkájáért Bedő Albert díjat kapott, különösen azért, mert nem a régi rendszerben érte ez a kitüntetés. Az OEE tiszteletbeli tagja.

Sírjánál a vadászkiirtósok a pécsi Egle Zoltán vadász és a szegedi Kiss Ferenc Erdészeti Szakközépiskola diákjai voltak. Köszönet nekik és Halápi Nándor igazgató úrnak.

Temetésén a tiszteelői közül sokan megjelentek.

Beosztásait, munkásságát pontosan felsorolni nehéz lenne, oly sokoldalúan tevékenykedett. Legjobb, ha saját összeállítását, amelyet a Révai Nagy Lexikon számára készített, szó szerint idézzük:

„Kollwentz Ödön (1912. okt. 31. Debrecen): erdőmérnök. A József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem soproni Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Karán erdőmérnöki oklevelet (1935), a debreceni Tisza István Tudományegyetem Jogi Karán államtudományi doktori oklevelet szerzett (1943), a soproni Erdészeti és Faipari Egyetemen doktorált (1973), a mezőgazdasági tudományok kandidátusa (1982).

– A Főhercegi Uradalom izabellaföldi erdőgondnokságának mérnöke (1935), a Debreceni Erdőgazdaság alföldfásító erdőmérnöke (1935-1939), a debreceni 12. sz. Földmérési Felügyelőség gyakornoka (1939-1940), a Bustyaházai Erdőgazg. Erdőrendezője (1940-

1942), a csontosai erdőhivatal vezetője (1942-1944), a perencesyi erdészeti vasútüzem és farktár vezetője (1944), a Szombathelyi Erdőgazgatóság Keszthelyi Erdőfelügyelőségének munkatársa (1944), a II. vh.-ban frontszolgálatot teljesített, majd amerikai hadifogságban volt (1944-1946). A Pécsi Állami Erdőgazgatóság Birtokpolitikai Osztályának munkatársa (1946), az árpádtetői erdőgondnokság vezetője (1946-1949), az esztergomi erdészeti szak- és középiskola, az ásothalmi szakiskola, majd a debreceni erdészeti technikum igazgatója, tanára, illetve igazgató-helyettese (1949-1955), a Mecseki Állami Erdőgazdaság gépesítési előadója (1955-1957), termelési felügyelője (1957-1959), erdőművelési csoportvezetője (1959-1973), az Erdészeti Tud. Int. (ERTI) nyugdíjas tudományos tanácsadója (1973-tól).

– Erdészeti, gazdasági kérdésekkel, erdőműveléssel, erdészeti joggal foglalkozott. Kidolgozta az iparifa becsülésének méretcsoportos eljárását, a csemetekerti gépi iskolázást, az erdősítések helikopteres vegyszerező gyomlálását, a maggal történő fenyőerdősítést, az erők immateriális értékelését. Erdészettörténeti tevékenysége is jelentős.

– Az Országos Erdészeti Egyesület tagja (1935-től), az Erdőművelési és Erdészettörténeti Szakosztály tagja (1965-től). Az MTA Erdészeti Biz. tagja (1982-től).

– Bedő Albert-emlékérem (1993).

F.m.: Erdészeti műszaki ismeretek. Imrik Lászlóval, Teszársz Gézával (Bp., 1952; 2. kiad. 1953); Erdőhasználat. Tuskó Lászlóval, Farkas Imrével. (Bp., 1952; 2. kiad. 1953); Csemetekerti munkák, gépek. (Bp., 1969); Az erdősítés munkái, eszközei. (Bp., 1970); Fenyőerdősítés magvetéssel. (Kand. értekezés, Bp., 1982); Pécs szabadkirályi város erdeinek és az ott folytatott erdőgazdálkodásnak a története. (Bp., 1998); Ezer év erdészeti jogalkotásainak kritikai vizsgálata. (Erdészeti Lapok melléklet, 2000.)

E csodálatra méltó szakmai önéletrajz példaként szolgáljon nekünk és utódainknak.

Olvasva szinte kedves hangját is halljuk. Mi csak egy szomorú adattal egészíthetjük ki, amit előre nem tudhatott, hogy 2008. január 24-én fogja magához szólítani az Úr.

Kedves Döci Bácsi!

Búcsúzunk Tőled, a nagy erdésztől, a jó tollú szakírótól, a remek előadótól, az erdészettörténészről, de mindenek előtt a kiváló gyakorlati szakembertől, a megbízható munkatárstól, a kedves kollegától, a jó baráttól. Hiába vigasztaljuk magunkat, hogy szép, gazdag, teljes életed volt, nekünk nagyon hiányzol. Ezentúl nem tudunk bajban, gondban Hozzád fordulni. Nélküled szakmai árvának érezzük magunkat. Erdészek nemzedékeit tanítottad és voltál igazi társ az üzemben, majd nyugdíjazásod után több, mint három és fél évtizeden át a tanácsadónk és segítők.

Életműved méltatásához – őszintén szölvá – kicsik vagyunk. Az emberi és lelki nagyságot, ami szilárd erkölcsi alapokon állt és amit minden körülmények között megvallottál, csak csodálni tudjuk és példának tekintjük.

Nem volt könnyű életed. Debrecenben születél, Sopronban végeztél, Kárpátján szolgáltál. A második világháború égéséből nem maradtál ki. Harcoltál a hazánkért, amerikai fogságba estél, de szerencsésen visszakerültél és a Hegyesd lábánál találad meg kis családodat. Nevetve mesélted, leányod egy darabig csak „bácsinak” szólított, hiszen úgy tanult meg beszélni, hogy nem is látott, mert katona voltál.

Tanítottál Esztergomban, Királyhalmán, Debrecenben, sőt itt Pécsen, a Nagy Lajos Gimnáziumban is. Gondnok voltál Árpádtetőn. A sok átszervezés után a Mecseki Erdőgazdaság erdőművelését vezetted hosszú éveken át. A sok üzemi teendőid mellett remek cikkek sorát írtad nagy örömünkre. Különösen a jogszabályok kiváló ismerője voltál. Hosszú, áldásos életed alatt a változásokat figyelemmel kísérted, az eltéréseket azonnal észrevetted. A várható szakmai és pénzügyi hatásait pedig előre láttad és ezekre fel is hívtad a figyelmünket.

Nekem nagy szerencsém volt, mert fiatalon barátságodba fogadtál. A diplomatervem üzemi konzulense voltál és a bemutatkozásunk pillanatától tanácsadóm lettél és maradtál egész életedre. Bármilyen kérdés volt, Hozzád fordulhattam telefonon, szóban, levélben. Mindig szívesen és türelmesen szakítottál időt ránk, példát adva, milyen fontos, hogy az idősebbek átadják tudásukat, tapasztalataikat a fiataloknak és támogassák őket.

Hatalmas szellem voltál a tudásban és egyszerű ember a hétköznapokban. A szeretet és a tisztelet sugárzott belőled. Ezt mindenki érezte, aki Veled beszélt. A kényes témákat ügyesen és eredményesen tudtad kezelni. Sok példát lehetne említeni. Egy a sok közül: a hatvanas-hetvenes években szükségesnek éreztél újból használni a régen már jól bevált, de a háború után feledésre ítélt erdőérték számítást és ezt diplomatikusan így fejezted ki: „le kellene fektetni a szocialista erdőérték számítási alapjait”.

Te, kedves Dönci Bácsi, tudtál örülni a mások sikereinek, kitüntetéseknek és az önálló gondolkodásra, önképzésre buzdítottál mindenkit. Hányszor mondtad: ezt és ezt le kell írni, meg kell írni, ne sajnáljátok a fáradságot, és most lesütött szemmel valljuk be, hányszor nem fogadtuk meg jóindulatú

tanácsaidat. Ha pedig nem sikerült valami, vagy nem úgy sikerült, ahogy elgondoltuk, vigasztaltál és bátorítottál bennünket: szép nyugodtan gondoljuk végig az egészet, hol hibáztunk és tanuljunk belőle, mert a saját bőrünkön szerzett tapasztalat az igazi... És hányszor vigasztaltál bennünket, ha a főnökeink nem úgy beszéltek velünk, ahogy illett volna. Te mindig szépen beszéltél az emberekkel, függetlenül a beosztásuktól.

Jó mesélő voltál. A hosszú utazások alatt öröm volt hallgatni Téged. A saját történetedbe mindig beleszólted hazánk és a szabadság szeretetét. Fiatalon, gondolkodás nélkül jelentkeztél a finn téli háborúba. Szüleid előtt titkoltad, hogy ne okozzál felesleges fájdalmakat nekik. Szerencsére nem kerültél bevetésre.

Búcsúzunk Tőled, kedves Dönci Bácsi! Vigasztal bennünket szakmai árváságunkban, hogy tudjuk, Te fentről is segíteni fogsz az itt lent, a tő mellett küszködő erdészeknek. Te igazán tudod mennyi-mennyi csapda, veszély leselkedik szép szakmánk művelőire az üzemi életben. Kérjük, kérd a Mindenható kegyelmét reánk, amire a mai forogtagban oly nagy szükségünk van. Köszönjük azt a sok-sok szeretetet, amit Tőled itt a földön kaptunk.

A pécsi városi erdő mindig kedves volt előtéd, noha a második világháború után már nem az erdőgazdaság kezelte. Nemrég írtad meg a történetét és kedves emléket állítottál neves elődeidnek.

Engedd meg, hogy ebből az erdőből hozott kis csokrot helyezzük el a szemfedőhöz tiszteletünk jeléül. Ezekből láthatod, virágzik már a mogoró, a som és néhány zöld tölgylevél is átvészelte a telet a Mecseki-oldalban.

Nyugodjál békében! Hisszük, hogy a jövőben is figyelemmel kíséred a magyar erdők és erdészek sorsát.

Dr. Tóth Aladár

Dr. Dobos Tibor (1931–2008)

Dr. Dobos Tibor erdőmérnök, (akadémiai doktor) kollégától 2008. február 15-én végső búcsúra kényszerültek az erdész-társadalom résztvevő tagjai, egyetemi munkatársai és az évfolyamtársak, akit Sopronban helyeztek végső nyughelyére. A gyászolók és az évfolyamtársak nevében e sorok írója, illetve Juhász István a környezetvédők nevében búcsúzott az elhunyt kollégától, munkatárstól, baráttól.

Dobos Tibor a következőképpen emlékezett a „Hagyásfák” „Kék valéta szalagosok vallomása” című – közös – kiadványunkban iskolájára, a csurgói Csokonai Vitéz Mihály Gimnázium szellemiségére, nevelési színvonalára: „Ebben az intézményben szerelem első ízben az összefogás, egymás megbecsülése, tisztelete, a becsületesség jellemformáló élményét”. Hivatkozott példaértékű tanáira, az egyetemi évek professzoraira,

mint jellemformáló személyiségekre. Az akkori köztisztelétű erdésznapgyaink – képletesen „hagyásfáink” – lettek a mi példaképeink, írta. Tőlük tapasztalhattuk meg a „becsület, kötelesség, a tisztesség” erényeit.

Dobos Tibor erdőmérnöki pályáját a Karádi Erdésznél – az Ő mondása szerint – Somogyországban kezdte. Somogyvár erdészeti vezetőjeként tömlelti jártasságot szerzett. A magyar nemzet történelme kiemelkedő településén, „bástyáján” a szakmában elkötelezett erdészei gazdagították emberségét, felkészültségét, világlátását. Ebben az időszakban szerzett tapasztalatait – ahogyan maga is vallotta – meghatározónak minősültek Sopronban az egyetemi oktatói, közéleti tevékenységében, ahova munkássága végül is kötődött.

Akik Dobos Tibort mélyebben megismerték, alapvetően erényes, emberséges embertől, kollégától búcsúzhattak/nak, hiszen a szakunkon kívüli látásmódok is erre utalnak. Az egyetemre kerülve, kezdeményező volt a szakma új, nagy kérdéseinek megoldásában. Korszerű eljárásokat, módszereket keresett az Erdőtelepítési tanszéken az erdő korszerű hasznosításában, a vadászati etikusabbá tételében stb... Az egyetemi közélet kritikus helyzeteiben is mert kockázatot és felelősséget vállalni szakunk fejlődése, gyarapodása érdekében. Az erdőmérnöki egyetemen az elsők között ismerte fel a felgyorsult fejlődésű világ kockázatos hatásaiban, kihívásaiban az erdő tágabb szerepét, a környezetvédelem fontosságát, a táji adottságok ésszerű hasznosítását. Az egyetemen Ő indította el azt a posztgraduális környezetvédő és tájrendező szakmérnökképzést, ahol új tanszéket szervezett és az elsők között esett szó a holisztikus szemléletről, a környezetgazdálkodásról. Ez a kezdeményezés iskolateremtő tettek is minősíthető, amihez képes volt előteremteni azokat a jelentős anyagi és eszközfeltételeket is, amelyek végül megalapozták a mai intézmény kialakulását. Az egyetem ifjúságából megszervezte a Somogyiak Klubját. Az Országos Erdészeti Egyesület Táj- és környezetfejlesztési szakosztályának létesítését Ő indítványozta, amelynek tevékenységét közösen irányítottuk. A közösség összefogásáért, a szakmáért való küzdelmének számos állomása jelzi kezdeményező, tenni akarását.

Juhász István ny. osztályvezető – mint egy ifjabb generáció – és a környezetvédők képviselőjeként búcsúbeszédében kiemelte: „...„hogyan kell EMBERNEK lenni. Csupa nagybetűvel.” Ő a szakmán kívülről látó szemmel és érzékletességgel adta közzé tapasztalatait. „...„Könyvében, jegyzeteiben ezt a példamutatást igyekezett summázni mindannyiunk számára, s a fiatal olvasóknak is. ...Az egyetemen megszervezett tanszék, amely a maga nemében és szellemében új volt a hazai egyetemi oktatásban. ... Vajon megérte-e, vajon jó volt-e az egyetem vezetésével szemben, más, egészen újszerű kitörési lehetőségeket is meglépni. Igen, jó irány volt, bármennyire fájdalmas volt egyesek számára, hiszen... a környezet-, természetvédelem felsőfokú képzési lehetősége valójában itt nyílt meg hazánkban. Köszönet érte!...”

Az OKTH vezetése bármely időszakot is nézzük, felismerte a tanszék értéketemtő le-

hetőségeit. Épített rá, s ennek az együttműködésnek köszönhető többek között; ... a természetvédelmi információs, a monitoring rendszer megalapozása, a térinformatikai vagy távérzékelési módszer újszerűsége a Kiskunsági Nemzeti Park védettségét feltáró munkákban. Ezeket segítette a seibersdorfi együttműködés, a Göttingeni Egyetemen, illetve az Európai Tájtervezési Intézetrel kiépített kapcsolat stb. ... a szakmai meg nem alkuvás sok konfliktus forrása volt, amelyeket nehezen viselt el. Akik nevében mondom e búcsúszavakat, igazi barátsággal igyekeztünk segíteni azt az ütőró munkát, amelyet a szakmáért – közvetve az erdőért – tett. Eredményei most is példamutatóak, s irányt adnak azoknak is, akik sokkal harcosabban, nagyobb szakmai, politikai háttérrel vívják harcukat, a környezet és a természetért... számunkra igaz az a régi mondás, amely szerint: „Nem az a gazdag, akinek sok van, hanem az aki sokat ad!”

Az előbb idézett gondolatok, amelyet búcsúbeszédében mondott Juhász István, jelzik Dobos Tibor kapcsolatépítő alkatát.

Az egyetemi oktatás, képzés új irányainak kezdeményezései és megvalósítása mellett maradt ereje kidolgozni, majd megvédeni „A környezetgazdálkodás ökológiai és ökonómiai vonatkozásai” című akadémiai doktori disszertációját, amelynek témája kezdeményező jellegű, és újszerű volt. A szükségszerűsége, továbbfejlesztése ma még aktuálisabb, mint akkor volt. Nyugdíjasként a Kaposvári Pannon Egyetem doktori iskolájában vendégprofesszorként a „Környezetgazdaságtan” című tantárgyat oktatta és a doktorandusokat képezte.

Évfolyamunk szintén tapasztalhatta azt, amire iskolája szellemiségét idézve hivatkozott, azaz felmutatta az összefogás és egymás megbecsülésének erőit. Ő volt az, aki az évfolyam találkozóit rendszeresen szervezte. A hivatkozott becsületességgel, szeretettel tudott az évfolyam szolgálója lenni. Olyan ember, aki nem ismert jogot kötelesség nélkül. Kezdeményező, újat és hasznosat kereső kollégaként dacolt a kihívásokkal. De Neki köszönhetőek azok az alma materhez kötődő rendezvények is, amelyek a kollégialis szellemiséget, a barátságot éltették, táplálták bennünk.

Ennek a korosztálynak tagjai az elmúlt század második felében a szakma törzsében irányították az ország erdőgondozását, a természetvédelem gyakorlatba ültetését. A szakág fejlődését tekintve egy kiemelt eredményű korszak szellemi szolgálói lehettünk. Ebben dr. Dobos Tibor is meghatározó volt.

Reményik S. Végrendelet c. versének sorával búcsúzom, búcsúzunk:

Fáradtságom adom az esti árnyaknak,
Színeimet vissza a szívárványoknak.
Megnyugvásom a tiszta csöndes éjnek,
Mosolygásom az őszi verőfénynek.
Sok sötét titkom rábízom a szélre,
Semmit se várva és semmit se kérve.
Kik üldöztek át tuskén, vad bozóton:
Kétségeim az örvénybe szórom.
A holtam után ne keressetek,
Leszek sehol – és mindenütt leszek.

Kedves Tibor Barátunk Isten veled, Nyugodj Békében!

Dr. S. Nagy László
évfolyamtárs

Nagy József (1926–2008)

Nagy József 1926. szeptember 25-én született a Heves megyei Dormánd községben.

Elemi iskoláit Dormádon, a polgárit már Székesfehérváron munka mellett végezte el.

Ezután iratkozhatott be az Egri Érseki Kereskedelmi Középiskola nappali tagozatára.

18 éves volt, amikor a történelem komolyan beleszólt az életébe: besorozták levéltárnak. A katonai előképzésben részesített fiatalokat az egyik erdélyi hadtest személyi állományának pótlására szánták. 7 hónapi felvidéki és ausztriai szolgálat és sok viszonytagság után – többnyire gyalogszerrel – érkezett vissza szülőfalujába. Tanulmányait tovább folytatva 1948-ban leérettségizett.

A növény- és állatvilág iránti érdeklődése vonzotta az erdőmérnöki pályára, ezért még ugyanebben az évben jelentkezett a Soproni Egyetem Erdőmérnöki Karára.

Sopron szellemisége, lakosainak elkötelezett magyarsága elmélyítette hazafiúi érzéseit, az egyetemen életre szóló barátságokat kötött.

Diplomáját 1952 nyarán szerezte meg.

Első munkahelyére, a Nyíregyházi Erdőtelepítő Állomásra kinevezés útján került. Átszervezés miatt 2 év múlva a Nyírségi Állami Erdőgazdaság Fásítási Csoportjában kezdett dolgozni.

Nyíregyházán találkozott élete nagy szerelmével, akivel 1956. január 14-én kötött házasságot.

Közös életüket Tiborszálláson kezdték. 1962-ben előbb Tiszafüred, majd 1966-ban Kisújszállás erdészettervezőjének nevezték ki.

1976-tól a Szolnoki Erdőgazdaság központjába helyezték.

Nyugdíjazását követően több éven át egy erdőbirtokossági társulat szaktanácsadójaként dolgozott Törökszentmiklóson. Munkáját mindig magas szakmai színvonalon, őszinte lelkesedéssel és nagy odaadással végezte.

Munkahelyi vezetőként és családapaként is számos kirándulást szervezett a jelen és a történelmi Magyarország nevezetes vidékeire. Több mint 2 évtizedig épített szakmai, sport és baráti kapcsolatokat munkahelye és a Besztercebányai Erdőgazdaság között.

Szenvedélyesen gyűjtött térképeket, földrajzi és történelmi, szakmai munkákat.

Aktív tagja volt az Országos Erdészeti Egyesületnek is.

Házasságából 3 gyermeke született, akik 6 unokával és egy eljövendő dédunokával ajándékozták meg.

2003-ban elszenvedett szívinfarktusa lassúbb élettempóra kényszerítette, de szellemi frissességét, aktivitását élete végéig megőrizte.

Élete folytatódik gyermekeiben, unokáiban, életműve pedig elültetett erdeiben.

Kiss Sándor (1948–2008)

A mosonmagyaróvári temetőben családtagjai, barátai és ismerősei kísérték utolsó útjára. Húga rímbe szedett sorokkal búcsúzik az erdőhöz örökké hű és az év elején tragikus hirtelenséggel elhunyt kollégánktól.

Lelkembe védtetek, szívemben őrzitek,
mindig szerettelek, soha nem feledlek.
Míg fájón nyög az avar lépteim alatt,
Sírphantodon megpihen az enyhe tavasz,
egy halk sóhaj a lombkoronák alatt...
Beszélni nem lehet, de sírni tán szabad...
Lerogyva fájón, zokogva utánad,
Kinek vére enyémmel testvér,
Halálad bánat, oly hirtelen mentél.
Ringasson álomba víg madársereg,
Ölelj magadhoz, ha utánad megyek...

Tarr Erika

Új belépők

Baranya megyei HC: dr. Nagy Gyula e.felsőfok, **Miskolci HC:** Komenda Éva em., Balogh Árpád et., Miklós Tamás em., Demetrovits Tibor et., Kiss Gábor et., **Kaszó HC:** Szabó Gábor et., Góth István e.középfok, **Visegrádi HC:** Gyenes István em., Szabó Péter em., Bilig Zsolt et., Nagygyörgy Péter et., Szemán Péter et., Dvorszki István et., Nagy Árpád et., Kanalas Antal et., Niczinger János et., Pálincás Tibor et., Beregszászi Olivér et., **Nagykanizsai HC:** Szentes György em., Nagy Balázs András em., **Zalaegerszegi HC:** Purgner Zoltán em., Bp. ÁESZ HC: Szabó Szabolcs em., **Kaposvári HC:** Fauszt Mária e.középfok, **Szolnoki HC:** Becker Mária e.középfok, Takács Lajos Szabolcs em., **Csongrád megyei HC:** Csösz József em., Petrófi József 8.ált., Dr. Pálincó Mibálya e.felsőfok, Meszner Zoltán tanuló, Rapcsák Nándor tanuló, Gyarmati Gábor tanuló, Zátrok Péter tanuló, Gál Tamás tanuló, **Pápai HC:** Orbán József e.felsőfok, Varga Jánosné e.felsőfok, Hípság István em., Szórádi Zoltán em., Straub Norbert et., Hercz Attila et., Bali Istvánné e.középfok, **Kecskeméti HC:** Korbely Gábor et., Trepák József e.felsőfok, **Sopron Hallgatói Alcsoport:** Kollár Tamás, Győr **Magánerdő HC:** Szendi József em., Csapó Tamás faip.mérnök, Tamási HC: Farkas Ibolya e.felsőfok, **Debreceni HC:** Seres Zoltán et., Hostisóczi Ákos et., Fábian Balázs et., Magyar Bálint e.felsőfok.

**Hirdessen az
Erdészeti Lapokban!**